

AUTORITA - IV. KRIZE

Krize jako cesta vpřed k posílení, nasměrování a posunu blíže k Bohu.

Doba krizí. Podíval jsem se do slovníku na slovo krize:

je pojem pocházející z řečtiny, původně ze slovesa *krino*, znamenajícího vybírat, posuzovat, měřit mezi dvěma opačnými variantami (úspěch-neúspěch, právo-bezpráví, život-smrt), z nějž vzniklo podstatné jméno *krisis*, vyjadřující rozhodnou chvíli nebo dobu, rozhodnutí samo nebo nesnáze. Může označovat:

- rozhodující obrat, průlom, moment zřetelné nerovnováhy v současné době i označení těžké, rozhodující chvíle, obtížné situace, tísně či zmatku,
- vývojová krize–přechodné stádium mezi dvěma fázemi, přeměna, jež spěje k rozhodnutí,
- těžká (přechodná) situace, kritický stav, vrcholné období překonávající největší těžkosti.

Krize je tedy období, nebo stav věcí, ve kterých se odehrává zásadní proměna situace, kdy se takzvaně „láme chleba“. Je to čas zásadních rozhodnutí a zásadních obrátů. Každý, kdo stojí v autoritě, by měl umět rozeznat, co je krizí, pojmenovat její základ a učinit správná rozhodnutí, díky kterým může krize společenství posunout dál. Protože krize nás nutí dělat zásadní rozhodnutí, posunují nás krize dál. Menší nebo větší krize každá společnost, společenství pravidelně prožívá. Musíme ovšem rozeznat, co je krize a co jen společenským konfliktem lidí mezi sebou, co je krize a co je jen špatné finanční rozhodnutí, co je nedůslednost a co skutečně krize. To, jak se v době krize rozhodneme, nás buď posune dopředu, nebo také o několik kroků zpět.

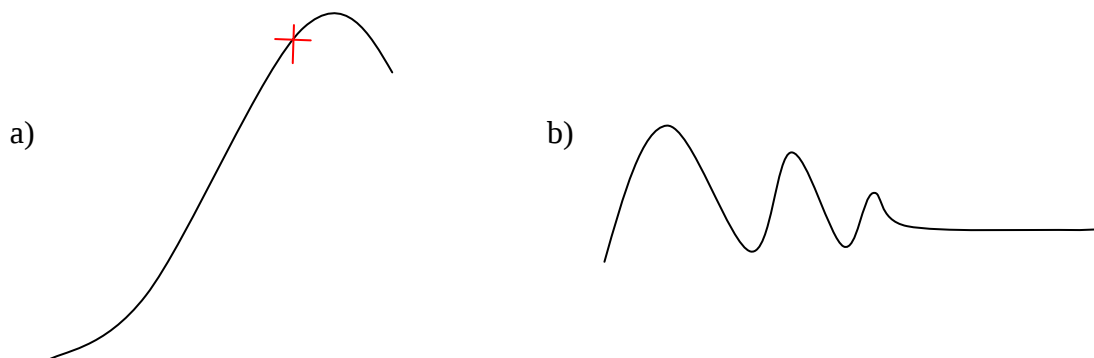
Krizi máme spojenou často s něčím záporným, se špatným stavem věcí, situacemi, které rychle míří ke dnu apod. Není to úplně pravda. Krizové situace se často objevují před vrcholem, v době úspěchů a vzestupu. Jejich přehlížení a opomíjení jejich výzev vede ke zpomalení, zastavení a nakonec dokonce na cestu směrem dolů. Pokud chceme zachraňovat věci až při jejich pádu dolů, to není již krize, ale „katastrofa“.

Uvedu příklad sborové práce a růstu sboru, ale může se to použít i v komerčním prostředí, v sociálních službách apod. Nemluvím o tom, že je to nějaký princip, že to tak musí fungovat, ale ve většině případů to tak je. Je určitě i jiný způsob, který krizím předchází, nebo je soustavně využívá jak k duchovnímu růstu směrem k Bohu, tak sborovému směrem do šířky (počtu obrácených). Tady se zaměřuji jen na jednu stránku krize a ne na všechno, co to obnáší (asi by to bylo na celou knihu).

Jsou vedoucí, kteří svým myšlením a způsobem služby mohou sbor založit, v počátcích ho dobře rozvinout a vést k růstu. V určitém bodě (většinou to je počet členů církve, ale měřítkem může být i rozvoj jednotlivých služeb, nedostatek služebníků...) zjistíme, že tento sbor přestal růst a lidé se pomalu v něm přestávají cítit dobře. Po několikaletém růstu přichází období setrvačnosti, která pak vede k vlažnosti, tradicionalismu, v tom nejhorším případě se pak pomalu vloudí náboženský duch. Zpravidla se to stává tam, kde sbor přestane být aktivní

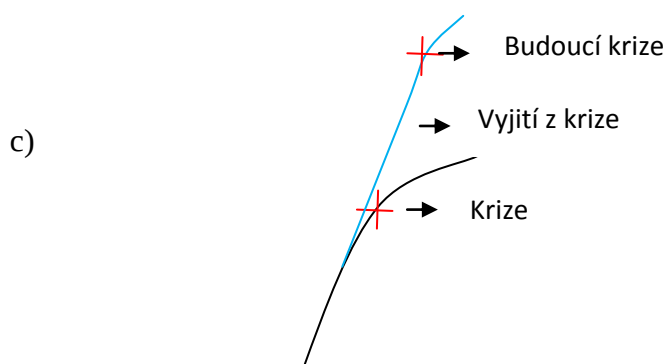
a začne se příliš zabývat sám sebou. Je to proto, že včas vedení sboru nerozeznalo kritický bod, kdy se měl změnit způsob služby, nebo mělo přijít další pokračování vize, nebo měla proběhnout změna ve struktuře sboru...

Pro lepší představu to ukážu na obrázku: Představte si, že se rozběhnete a hodíte do vzduchu kamenem. Ten poletí vzhůru, ale v určité chvíli začne jeho let ztrácet na síle a začne se vychylovat ze směru, až opíše oblouk a začne padat k zemi. Místo, kde začne ztrácet sílu a začne se vychylovat je krizový bod (označil jsem ho křížkem)

Podobně je to i s našimi krizemi. Často v kritickém bodě stále ještě jdeme jako by vzhůru, služba je úspěšná a mnozí nejsou schopni rozpoznat, že již dochází k tomu, že potřebuje sbor znovu nasměrovat směrem nahoru, dodat mu sílu a další impulzy. Pokud necháme dojít situaci k vrcholu, pak začíná pád. Ve fázi pádu se těžko řeší krize. Než si vedení a lidé uvědomí co se děje, sbor přijde moc, o lidi a musí se znovu nastartovat. Místo aby rostl, pak se pohybuje ve vlnovkách. Nahoru, dolů, nahoru, dolů.... Až se lidé unaví a sbor jen přežívá. (obrázek b)

Jako vedoucí potřebujeme rozeznat tento kritický bod a ještě před tím, než začne působit přinést vizi, vyvolat modlitby a diskuzi o dalším směřování sboru. A nastartovat další jeho směřování, nadšení pro tuto vizi pro dalších několik let apod. (obrázek c) právě toto období je skutečnou krizovou situací, která ovlivní, zda se sbor bude dál vyvíjet nebo stagnovat a začne jen přežívat.

Musíme si uvědomit, že se zde nejedná jen o početní růst sboru, nebo nějakých jeho služeb, ale také o jeho duchovní růst. I modlitební shromáždění se mohou stát stereotypní, vlašná a být bez přítomnosti Ducha svatého. To platí i o shromážděních, skupinkách apod.

Platí to i pro udržování vztahů.

Jak rozpoznat tuto situaci:

- a) na modlitbách – oznámí to Duch svatý skrze své služebníky, nebo přímo vedoucímu
- b) únava služebníků
- c) stereotypní myšlení ve sboru, stereotypní modlitby, stereotyp,...
- d) větší zaměření dovnitř sboru – „předuchovnělost“, rozbroje zdůvodňované teologií, roztržitost vize (lidé již ztratili předchozí vizi a snaží se ji sami něčím nahradit)
- e) neochota evangelizovat a jít k lidem ve světě
- f) celková ztráta nadšení a zájmu o sborovou práci

(to všechno v počátečním stádiu, ne každý to dokáže zpozorovat, ale Bůh to vedoucím ukazuje)

Jak krizi prakticky řešit, když to zjistím:

- a) modlím se, abych dostal z Ducha svatého vizi a také způsob jejího předání
- b) sepiši si vše i podrobnosti, které mi Bůh dal, ale nesdílím se s lidmi se vším
- c) pozvu starší nebo klíčové služebníky na setkání (ideální mimo sbor), kde je seznámím s tím, že je potřeba se modlit za budoucnost, vysvětlím proč: co vidím ve sboru, jak se sbor změnil od určité doby k dnešnímu dni, co mi Bůh ukázal (řeknu jen jednu hlavní a krátkou myšlenku nebo jednoduchý cíl, ostatní podrobnosti si nechám zapsané jen pro sebe – toto je moje osobní rada) Také je požádám, aby řekli jak toto období vidí.
- d) Požádám je o to, aby se modlili a na příštím setkání přednesli věci, které jim Bůh položil na srdce. Potom tyto věci porovnam se svými poznámkami. Pokud přenechám iniciativu Duchu svatému a budu důvěřovat Pánu, modlit se za Boží vůli, většina z toho, co přednesou moji bratři a sestry, se bude shodovat s mými poznámkami. (V případě organizace, kde se pracuje s nekřesťany, jednám stejně, akorát je nežádám, aby se za to modlili, ale přemýšleli a sám prosím Ducha svatého, aby mluvil k jejich myslím a srdcím. Víc toho dosáhnu, když budu důvěřovat Bohu, než mnohahodinovým přesvědčováním lidí. Budu se divit kolik stejných myšlenek přinesou, o kterých budu vědět, že jsou z Boha. Pamatuj, že Bůh mluvil i k pohanským králům konkrétní věci.)
- e) Pak společně – jako vedení sboru – sestavíme jednoduchý text o dalším směřování sboru, které musí být jednoduché a srozumitelné všem a předáme ho během shromáždění lidem.
- f) Postupně stále o tomto novém směru hovoříme, představujeme cíl a povzbuzujeme lidi. Nové cíle a nové obzory lidi povzbudí.
- g) Je potřeba být trpělivý, protože mnozí nebudou vidět potřebu nacházet nový směr, měnit věci, protože stále uvidí, že jde vše dobře. Zvláště pak ti, kteří si budou myslet, že jejich služba nebo služba, v níž jsou zapojeni, funguje nejlépe ze všech, které ve sboru jsou.
- h) Je dobré stanovit nějaký termín, kdy se oficiálně zahájí nové období, při kterém se poděkuje všem, kteří doposud sloužili, i těm, kteří jsou již například mimo službu (důchod a stáří, v jiných organizacích apod.) a společně se začneme modlit za novou etapu. Pozvete další ke společnému dílu.
- ch) Musíš vždy počítat, že budou lidé, kteří to nikdy nepřijmou a budou tvrdit, že to není z Boha. Netrap se jimi. Budou také ti, kteří ti hned dají za pravdu a budou tě podporovat. Ty se však zaměř na ty, kteří potřebují ke změnám povzbudit, aby je přijali. Těch je vždy nejvíce.

JAK SLOUŽIT BEZ POTŘEBY KRIZÍ

Nevím, zda to někde existuje. Určitě to nejde v osobním životě. I Ježíš procházel krizí, když se modlil na Olivové hoře: *"Otče, pokud chceš, odejmi ode mě tento kalich. Ať se však nestane má vůle, ale tvá!"* Tehdy se mu ukázal anděl z nebe a posiloval ho. Ve smrtelném zápasu se tedy modlil ještě vroucněji a jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve. (Lukáš 22:42-44 [CzeB21])

I my potřebujeme pomoc Ducha svatého v našich krizích. Když v nich budeme vítězit tak, jako zvítězil Ježíš, budeme moci předcházet většině krizí ve sboru tím, že mu budeme podobní. Budeme vědět, kdy a komu co říci a co dělat. Budeme vyučovat moc majíce a předávat toto dál. Budeme vychovávat vojáky Ježíše Krista, kteří chtějí činit jeho vůli. Pokud si uvědomíme, že Bůh mluví nejen k nám jako autoritě, ale i k těm, které nám svěřil, které vedeme, budeme mít vždy správné informace o směru, budeme mít vždy dostatek síly my, ale i jako společenství, dostatek naděje a nadšení a především víry. Stát v autoritě není lehké, ale je v nás ten, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, Duch svatý, Duch pravdy. Ježíš nám poslal skrze něj moc z výsosti a staví kolem nás anděly, kteří nám pomáhají vybojovat naše osobní krize.

Pokud stojíš v autoritě, opři se plně s důvěrou na Boha. Nebudeš zahanben. Je lepší důvěřovat Bohu, než tvrdě, dlouho a především marně pracovat ze svých sil.

Pokud i tak přichází krize (nevyhnuli se jim ani Pavel s Barnabášem) věř, že vše napomáhá těm, kteří milují Krista.